

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

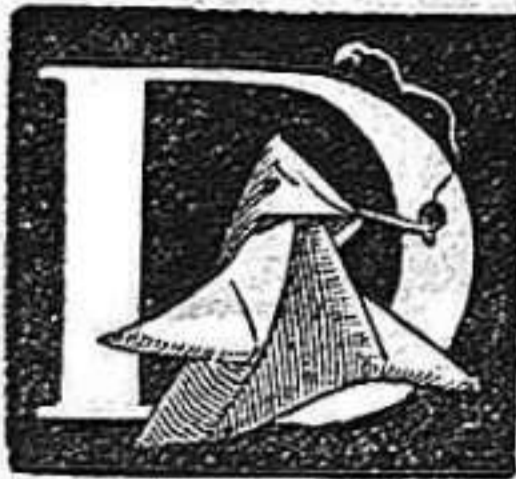
MISS CORI-MORI.

Ja veurá, que hi jugui gaire, y acabarán per menjársela de viu en viu!

L' ATENTAT CONTRA 'L CZAR.

El cinch atentat ha sigut objecte fins are l' Emperador de Rússia: lo primer ocorregué l' any 66 realitzantlo Karagozof, individu de la petita noblesa russa, que l' hi tirá un cop de pistola y fou condemnat a mort; lo segon en 1867 lo polaco Beresowzki l' hi dispará també un tiro en juny de 1867, mentres l' Emperador concurría a una revista militar celebrada a Longchamp (París); lo tercer l' any passat lo realisá Solovieff tirantli quatre tiros de revólver; lo quart ocorregué fá poch ab la voladura del ferro-carril de Moscou; y 'l quint y últim ha sigut la voladura del menjador del palau d' hivern de Sant Petersburg, ocorregut un d' aquests dias.

Com se véu, la cosa es séria y vá pujant per graus.

Lo palau d' hivern es una magnífica construcció, compresa entre 'l riu Neva y la Plassa de Alexandro: presenta l' aspecte de una ciutat: está recarregada de motlluras y adornos, y las sévas parets principals, per resguardar las habitacions del fret tenen tres metros de gruixaria.

La séva edificació vá durar desde l' any 1754 a 1762, morinthe alguns milers d' operaris.

Lo menjador es una pesa interior, situada en lo primer pis sobre 'l siti ahont s' hi troba instalat lo cos de guardia. Dessota la sala del cos de guardia hi ha uns subterranis.

Dada una brèu idea del edifici, aném a explicar los fets.

Lo dia que 'ls misteriosos nihilistas tenian escullit per cometre l' últim atentat, havian de menjar ab l' emperador los seus fills Aleix, Sérgio y Pau, la séva filla casada ab lo príncep de Gales y algunas altras personas de la familia imperial.

Pel regular l' Emperador s' asséu a la taula a las sis de la tarde en punt. Aquell dia casualment vá rebre la visita del príncep de Bulgaria y entretinguts conversant vá passar l' hora. D' altra manera lo dia aquell hauria sigut l' últim de la séva existencia y la de la séva familia.

Los autors del atentat no sabian aquest detall casual, y poch minutos avants de dos quarts de set van realisar la séva empresa.

La mina preparada estallá: la sala del cos de guardia volá instantáneament: més de 40 personas foren horriblement destrossadas per la formidable explosió: dos criats que hi havia al menjador quedaren mal ferits: los mobles y vagillas fets a micas; y tots los cristalls del palau romputs al estrépit de l' explosió.

Sols la esposa del Emperador, qu' está molt malalta, dormia en aquell moment en una habitació separada y no s' adoná de res.

Per lo demés, se compren lo pánich que s' apoderaria de tota la familia imperial.

Deseguida la policia s' possá en moviment per averiguar las causas d' aquell fracás y pendre las degudas providencias.

Se descubrí que en lo subterrani del palau s' hi havian colcat alguns pots de dinamita; y que aquestos estavan en comunicació ab l' exterior per medi de uns fil-ferros.

Se seguiren los fil-ferros, y al arribar al carrer dels Milions, los fils estavan trencats, perdentse aixís lo rastre dels conspiradors.

¿Quí eran aquestos? Los nihilistas, aquesta secta misteriosa, atrevida, que no retrocedeix davant de cap obstacle; aquesta secta invisible, impalpable, y que déu tenir molt poderosas ramificacions, si s' considera que l' hi es possible penetrar en lo subterrani del palau y colcarhi alguns pots de dinamita.

Alguns empleats de la casa han sigut detinguts per sospita; pero sobre las averiguacions que s' practican se guarda 'l secret més absolut.

En un principi una part del poble s' posava al costat de la policia, oferintse a ajudarla per prosseguir las degudas averiguacions; pero per evitar qu' entre la massa popular no s' hi fiquessin nihilistas per destorbarlas, la policia vá negarse a acceptar aquests serveys.

Y es qu' en aquell país las cosas han arribat a tal extrém, que ja ningú sab de quí fiarse.

Lo més curios son los antecedents del fet.

Dos dias avants de l' atentat, lo Czar havia rebut una carta firmada pel Comité nihilista executiu anunciantli que l' hi havia arribat l' hora, y que aviat se 'n convenceria.

Y com que 'ls nihilistas ja no amenassan que no peguin, s' havian redoblat las guardias, s' havian pres las majors precaucions y semblava imposible que l' Emperador no estés a cubert de qualsevol emboscada imaginable, convertintse 'l palau en una verdadera fortalesa en estat de siti.

¿Quí es que podia sospitar que en lo siti més recóndit del palau pogués haverhi una mina de dinamita?

Además, desde l' atentat de 'n Solovieff no sortia l' Emperador sino rodejat de una poderosa escolta, y seguit de un verdader esquadro de policia secreta ab un revólver carregat a la butxaca. L' Emperador duya 'l cotxe y 'l trineo blindat d' acer: fins havia intentat posarse una cota; pero ja vell, no pogué resistir lo seu pes y se l' hi desrollava una afecció nerviosa. Per últim duya 'ls vestits forrats de cotó fluix prempsat y mullat de manera que tenia una gran consistencia, y encare que una bala de revólver podia atravesarlo, perdia tanta forsa, que ja casi no l' hi hauria fet mal.

Tot inútil, com s' ha vist després: contra l' audacia dels terribles nihilistas no hi valen corassas: únicament la casualitat ha pogut fins are inutilisar todas las sévas tentativas.

Pero... ¿Y d' aquí en avant?

Esgarrifa 'l pensarhi.

Un telégrama deya aquest dia que 'l comité nihilista, al veure que s' treballava perque a Sant Petersburg s' fessin lluminarias, havia escrit al general Gurko, comandant general d' aquella plassa, dihentli que no s' cansés pás preparant iluminacions per celebrar lo mal éxit del últim atentat, perque 'ls revolucionaris n' estavan preparant unas altras de desconegudas, desde que Neron vá calar foch a Roma.

Déu sab si son capassos de realisar aquesta pavorosa idea.

Aquests fets tant repetits a pesar de las majors persecucions y de la més exquisita vigilancia, han conmogut a tot' Europa.

Los reaccionaris no obstant parlant de repressió, y de alianças de tots los governs per reprimir ab má dura als socialistas, als comunistas y als nihilistas. Fins s' anyadeix que jas' han posat d' acort Alemania, Austria y Russia.

Pero 'ls altres paissos, regits per institucions més liberals, se negan a entrar en aquesta mena de conxorxa. Ells creuen y creuen bé, que 'l millor escut contra aquests perillisos desvaris, es la llibertat.

Comparéu Russia y Fransa y trobaréu la diferencia.

¿Quín argument més poderós per demostrar qu' es infundada la rabia reaccionaria, no sortiria d' aquesta comparació!

Pero tal vegada ns sortiria també algun argument molt poderós per aplicarme a mí, pobre ignorant, la ley d' imprenta, per lo que no puch menos de exclamar:

«No t' emboliquis», posant lo punt final.

P. K.

ADA vegada que ocorra un atentat contra un rey ó un emperador se parla de celebrar un Congrés europeo per reprimir l' anarquia y 'l socialisme.

Y creguin que aquí a Espanya es una cosa que convindria molt.

¿A veure si al últim nos treyan als conservadors!

Vostés preguntarán. ¿Y aixó?

Si senyors, los conservadors he dit y ho repetixo: com que per ells no hi ha més ley que 'l seu capritxo, son los primers anarquichs; y com que al pobre que no pot pagar las contribucions l' hi prenen las fincas, son los primers socialistas.

La circular del Bisbe diu que cometen pecat mortal los católichs que assisteixen a veure la Passió.

Una pregunta: ¿Y 'ls governs que permeten presentarla, cometen pecat mortal?

Vaja, Sr. Bisbe, ánimo, siga franch.

Ha comensat a sortir a Madrit ab lo títol de Dia

de moda un xispejant periódic redactat per Eusebi Blasco é ilustrat per en Luque.—Val un ralet cada número; pero consti que 'l val.

Si desitjan comprarlo, passin per la botiga de 'n Lopez.

Necrologia.—Ha mort D. Narcís Ramirez, comandant que havia sigut del batalló de veteranos, liberal de tota la vida, y fundador de la grandiosa imprenta que porta 'l seu nom.—La Campana de Gracia s' associa al dol de la séva familia.

—També ha mort lo Sr. J. Y. Llorens, diputat demócrata en las constituyents del any 54 y 69. Encare que feya alguns anys vivia retirat de la vida pública, nosaltres considerém la séva pérdua com la de un digne correligionari, y l' hi dediquém un sentit recort.

Gomez, lo malaguanyat artista, fou honrat lo diumenje últim pels seus amichs, que anaren al cementiri a depositar sobre 'l seu ninxo una lápida, en memoria de l' admiració que l' hi tenian y del carinyo que l' hi professavan.

—Finalment, lo sisé aniversari de D. Joseph Anselm Clavé, vá celebrarlo l' Ateneo barcelonés ab una notable vetllada literaria y musical, y colcantse 'l seu retrato en la galería de socios ilustres. Lo retrato del eminent músich poeta es obra de don Ramon Martí y Alsina, que ha estat molt felís. Los treballs que s' llegiren, son deguts a D. Joseph Roca y Roca, D. Eduart Vidal Valenciano y D. Arturo Gallard; y la música que s' executá fou un bonich quarteto del mestre Rodoreda, y la romansa *L' anyorament* que arrebatá a la concurrencia.

La Campana felicita al Ateneo perque s' ha honrat, honrant a un dels homes més eminents de Catalunya.

Durant los dias de Carnaval l' arcalde de Prats vá privar las disfressas. En cambi tots aquells dias vá haberhi rogativas a l' iglesia.

La quaresma s' ha comensat molt bé. En lo sermó del primer diumenje, lo predicador va recomenar l' amor al próxim y la caritat als pobres, referint lo cas següent:

«Un pobre demaná limosna a un rich, y aquest l' hi doná una moneda d' or. ¿Sabéu que vá ferne 'l pobre? Va comprarse'n una pistola y vá matar al rich per recompensa.»

Comparin aquests exemples ab los de l' evangeli, y als predicadors que are corren ab los deixebles de Jesucrist, y treguin la conseqüencia.

Lo predicador de Cornellá es més de la bromeja. Aquest vá explicar que un jove molt religiós vá anar a demanar una noya, ab la condició de que no podía anar a sarau, y quedant entesos, a la hora del ball lo jove se n' hi vá y s' trobá a la xicota abrasada ab un altre, en lo moment en qu' estavan.....

Dispensin: la paraula que vá dir desde la trona, no pot imprimirse en cap periódic que s' estimi.

Moltas son las noyas que s' ruborisan al sentir aquest predicador.

Es lo millor remey per las que no gastan colors a las galdas.

«Salvem al país del socialisme, de la demagogia y de las societats secretas,» diu un periódic.

Y respon un altre:

«Sí... sí... Salvémlo dels comissionats d' apremis, y de las empresas de ferro-carrils en projecte; salvémlo de certas operacions de crèdit, dels taldors de pins, y dels falsificadors de marxamos, de bonos y de billets de banch.»

Aixó es parlar com un home.

Ja en Martinez Campos torna a ser a Madrit, y s' admira de que 'ls periódichs qu' avants l' hi tiravan incens, avuy l' hi clavin cops d' incenser.

¡Pobre general! ¿De qué s' estranya?

Tant los incencers dels ministerials per treure fum, com las ollas dels que menjan per bullir, necessitan lo foch del pressuposto.

Lo govern ha presentat uns presupuestos capassos de fer venir rodaments de cap al contribuyent de més sanch freda: gastos espantosos, y una deuda que arriba als núvols.

Aixó sí; 'l déficit creixent.

Aqueix es lo progrés dels conservadors.

Si continuém progressant del modo que avuy ho fém, lo millor dia veyém tota l' Espanya al encant.

Després dels tremendos xascos que se n' ha en-

dent lo govern aquests últims dies, algú esperava que dimitiria.

¡Cá, ni 'ls mils!
Los conservadors no son com los liberals, que per un tres y no res, se pican del amor propi y abandonan lo poder.

Lo qu' es ells mentres hi haja una gota de sanch y una engruna de pá, avans de trencar lo plat se 'n duhen lo barnís.

¡Y 'l país que diga lo que vulga! La gran máxima conservadora es la següent: «Afártam y digam moro.»

Aquest dia al Congrés vá haverhi gran escándol. Lo president no concedia paraulas, ni admetia rahons, ni reconeixia 'l dret dels diputats. Y com que tocava sempre la campana, 's diu que 'l Conde de Torneo vá fer ser la causa de la campanada.

L' endemá 'l marqués de Sardeal, vá cantarli la cartilla presentant una proposició de censura. Pero com qu' en aquella casa vots son trunfos, vá retirar-la avants de que 's votés.

La majoria se 'n vá riure, porque ja fá temps qu' está de bon humor.

Ja se sab, l' única manera de que la majoria estiga séria no es pas retirant proposicions, sino retirantse las minorias.

Está probat.

En un dels próxims números creyém poder donar un grabat representant l' últim atentat contra l' Emperador de Russia.

A fi de poderlos complaure, estém practicant las degudas diligencias per obtenirlo.

LA CUA.

Quan en Cánovas un dia regalava 'l seu sitial al invicte general que d' América venia, va deixarli al ministeri, com á carinyosa prenda, un gran ministre d' Hisenda, un pot de ciencia y criteri. Era 'l tal home una pua, un home com no n' hi ha cap, si en Cánovas era un cap, era l' Orovio una cua; y ab la cua 'l malaguenyo, si en lo govern ja no's veyia; com sempre, feya y desfeya y era del poder lo duenyó.

Va venir per fi 'l moment en que en Cánovas va creure qu' era ja ocasió de treure al general president. Res de trampas, res de guerra: l' hi va dir la vritat nua, l' hi va doná un cop de cua y 'l general va aná á terra. Lo mónstruo va surti al pas y cullint la seva herencia, s' instalá en la Presidencia ab la cua al seu detrás.

Junts van aná altra vegada al Congrés á fer la pó; junts van tocar pirandó llavors de la barretada; junts rebían, junts pensavan, junts los cárrechs responían. Junts anavan, junts venían y sobre tot, junts menjavan. Cap y cua, cua y cap units per un llas etern, s' han sostingut al govern del modo que tot' hom sab. L' Orovio buscant dinés, trampejant y embolicantse, y en Cánovas defensanse, tant per ell com pe 'ls demés;

Mes com en la vida trista, tot un terme ha de tení, ara 'ls ha arribat al fi l' hora de passar revista. Mitj expresius, mitj confosos, pelats, esmocats y llestos, s' han llegit uns presupuestos d' alló que 's diu horrorosos. En ells la cua relata lo que som y 'l que valém, y 'ns demostra que 'ns trobém més peladets que una rata; que está escurat lo rebost, que no guarda per llavó ni un sol ral, per conclusió, que ja no hi ha un pá á la post.

Are es l' hora en que ha mirat lo mónstruo ab sos propis ulls los mil mals de cap y embulls

que la cua l' hi ha portat.

«—¡Ah, Orovio, Orovio! murmura; nos hem ficat dins del fanch; jo fent venire 'l negre blanch, tú ab ta funesta frescura, ¿Cóm gobierno sense un ral? ¿sense crèdit ni dinés, ni ningué que 'n deixi mes? ¡Ah, Orovio, Orovio fatal! Jo 't vaig volguer conservar en pago del amor tèn, y ara ho ploro y 'm sab grèn quan ja no 'u puch adobar.—»

Y l' home tremola y sua y mira al darrera ab por: lo mónstruo conservador s' ha entrabancat ab la cua.

C. GUMÁ.

N un hospital, un malalt se queixa amargament, exclamant:
—¡Ay, Dèu mèu!...
—¿Qué voléu, germanet? demanéu-mho á mi que soch la seva filla.
—Bueno, donchs, preguntéu-li á Dèu si vol ser lo mèu sogre.

De una oficina pública de Madrit han desaparecut dos escribanías de plata.
¡Ay Dèu mèu! ¡Si are jo podia parlar en plata!

Contribuyents: ja s' han llegit los presupuestos, qu' es com si diguessim: ja s' ha llegit la vostra sentencia.

Y sápigán que aquest any, després d' expreme teta la taronja, encare queda un déficit qu' es garrifa.

Un contribuyent deya:—Ay, ay... ¿Y cóm lo cubrirán aquest déficit?

Y un altre responia:—Ab la tèva capa.

Y á pesar de tot un periódich de la colla dels fellissos que menjan, que 's publica á Madrit, deya aquest dia que la riqueza vá aumentant.

Contestació de un altre periódich:

«Aixó es com lo número 6, que mirat desde dalt sembla un 9».

Efectivament: los conservadors s' ho miran tot desde dalt del candelero.

Al anar á llegir Orovio 'ls presupuestos vá dir que parlaria honestament.

Tractanse de Hisenda sembla estrany que parlés de honestetat: y no obstant la prevenció no es injustificada.

¿No sabèu de qué 's tracta?

De treure la camisa als espanyols.

En Sagasta ha parlat als seus dihentlos qu' estiguessin tranquils y que no 's despacientessin.

Aixís, bèn tranquilets esperant que ploquin figas.

Un ministerial deya:—Vaja, en Sagasta es un home de molt bona pasta.

Y responia un adroguer:—Jo 'u crech; de pasta de paciencia.

De una iglesia de Vitoria ha desaparecut un magnífich Sant Cristo.

No será aquesta la primera vegada que Jesucrist se trobará entre-mitj de lladres.

Continúa obert lo Skating-Ring Bassols.

L' altre dia, parlant ab un jove aficionat, vaig dirli:

—¿Qué tal? ¿Cóm vá 'l patinar? ¿Vá bè?

—Sí.

—¿Y encare caus?

—Sí; pero ja comenso á saber alsarme jo mateix.

Los conservadors son implacables. Dias endarrerá, com vostés recordarán, lo brigadier Ochando llegí uns telégramas en los quals en Cánovas donava facultats á n' en Martínez Campos, per regoneixe 'ls graus als insurrectes de Cuba.

Y are aquest dia l' Elduayen ne llegí uns altres de 'n Blanco y dels alts funcionarios de la isla, demostrant que la administració durant lo mando de 'n Martínez Campos era un desórdre continuó.

En Martínez Campos demostra qu' en Cánovas no pot anar; y en Cánovas demostra qu' en Martínez Campos no serveix.

No 's creguin: ja fá temps que 'l país pensa lo mateix.

Alguns periódichs-conservadors se barallan per posar en clá si la gloria de haber pacificat la Península y l' isla de Cuba correspon á n' en Cánovas ó á n' en Martínez Campos.

Jo 'ls treuré de duptes: aquesta gloria no correspon á l' un ni á l' altre, sino al país que ha donat la seva sanch y 'ls diners de la seva butxaca per conseguir-la.

Los conservadors se semblan á aquell parell de ximplés presentuosos, que parlant sobre sí una dona havia fet l' ullet á l' un ó l' altre, s' acaloraren y passant de las paraulas á las obras se feren un cap nou.

Y després vá resultar que aquella dona no havia fet l' ullet á cap dels dos, per la senzilla rahó de que era hornia.

Lo bisbe de Barcelona prohiheix als católichs que vajan á veure la Passió baix pena de pecat mortal.

Y no obstant, alguns anys endarrera lo bisbe de Vich concedia 40 dias d' indulgencia als que anessin á veure ó representessin aquest drama sacro.

De manera que veyent la Passió á Barcelona, se 'n van al infern, y veyentla á Vich, se 'n van al cel.

Lo millor per evitar contratemps, será véurela á Granollers ó bé á Aygua-freda, que dèu ser á mitj camí, y no anirán al cel ni al infern; sino que 's quedarán á la terra.

¡Ole con ole!...

Vaja, Sr. Santana: de senadors com vostè no 'n corren!

Vostè ha dit: ¿De quina manera ilustrarem al poble? ¿Creant cátedras d' arts y oficis? ¿Obrint estudis per la classe obrera? ¿Estimulant á tothom porque aprengui alguna ciencia?

Cá: res d' aixó: som á Espanya, y á aquí la gran ciencia es la de matar un toro á la primera.

Y en part t' rahó: ¿per ventura un metje, un advocat, ó un inginyer guanya lo que guanya un torero?

Vostè fá bè: ó tots senadors ó tots toreros!

Lo Sr. Santana, al demanar l' establiment de dugas cátedras de tauromáquia, mira per casa.

Sí, senyors: quan més burro siga 'l poble, més números vendrá de la *Correspondencia d' Espanya*.

Ha sigut robada la iglesia parroquial de Ampuero.

Tambè ho ha sigut la de Colindres.

Y la de Corban dos quartos del mateix.

Y la de Idem idem.

Los hi deixo aquest blanch porque vostés mateixos hi posin aquella á la qual demá l' hi toqui 'l torn.

Deya l' astrólech Silvela:
—A Madrit fá un fret que pela.
Y preguntá la Sió:
—¿Qué pela? ¿La nació?

D. F.

Tot bromejant en Bernat
l' hi vá dí á donya Narcisa.
—Avuy l' hi vista en camisa.
—Com que sempre n' hi portat!

D. F.

Mentre al cadafalch anava un que 'l varen condemná per poderlo adelantá lo pas la gent apretava.
Quan la correguda aquesta ell notá, cridant va dí:
—¡Que 'n trehnen de corre així si sens mí no 's fá la festa!...

R. A.

Un jove atacat de una malaltia grave; pero ab tot lo coneixement, veyent que l' arcoha era plena de companys, deya dirigintse á son millor amich:

—¿Perqué venen? ¡Aquí no hi havia de haver més que tu ¿que no véus que la mèva malaltia es contagiosa?

Passa un pagés per davant del teatro Romea, y 's para davant del cartell que diu: «La fals ò lo cap de colla.»

—Vet aquí, exclama, que no sè quina farán d' aquestas dugas. Si fessin *Lo cap de colla* hi aniria; pero *la fals* me sembla que no déu ser tant bona.

Un socio convidava cada dia á menjar á casa sèva á un amich sèu.

Un dia al assentarse á taula y al moment que servian la sopa digué:

—Home sempre 'm donas la mateixa escudella. Me sembla que ab tants dias que tens lo gust de convidarme, ja m' haurias pogut donar julienne.

L' amich ab una puntada de péu se 'l vá treure del davant.

Un quento de frares:

Passava un jesuita tot satisfet dintre de una carrossa, per davant de un mínim que anava á péu y descals, y exclama en llatí per donarse llustre:

«*Minime, minime semper minimus eris.*»

Que traduhit en catalá vol dir:

«Mínim, mínim, sempre serás molt petit.»

Y 'l mínim, molt prompte á trobar bonas sortidas, per donarli una llissó de humilitat, l' hi respongué també en llatí:

«*Jesuita, Jesuita, non ibat Jesu ita.*»

Que traduhit al catalá significa:

«Jesuita, Jesuita, Jesus no anava aixís.»

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.*—Camilo.
2. ID. 2.*—Rossegons.
3. ENDEVINALLA.—Piano.
4. ANÁGRAMA.—Sacot, tacos, casto, tosca y tocas.
5. QUADRAT DE PARAULAS.—P a p u
A n i s
P i p a
U s a s
6. TRENCA-CLOSCAS.—Ginestar.
7. CONVERSA.—Noya.
8. GEROGLÍFICH.—Despues del tró ve 'l temporal.

Han endevinat totes las soluciones los ciudatans Sindine-ritis y Pere Bresca; 7 P. J. M. y Polaco; 6 Espatutxi; 5 Pau Cornadó y Pa y Naps; 4 Pepet Lano y Galápat Guapo; 3 Fil fort y 1 no més Sanfayna.

XARADAS.

I.

Per fè una tersa-segona,
de vi bó del Ampurdá
un comerciant mesclava
aygua ab *hu tersa* picat.
Una prima dos vá rebre
la dona del mèu jerma
del sèu noy, que li demana
un total, per dibuixar.

LLÓSERO.

II.

Sempre seguint la dos tres
no faig total de cap mena,
sino tinch las dos *hu* plena;
la prefereixo ats dinés.

PAU SALA.

MUDANSA.

Tot està la pobre Espanya
y perxo d' angunia tot,
per la tot qu' es lo govern
liberal-conservador.

UN PAGANO.

ENDEVINALLA.

Tinch cara y no so persona,
para sense tenir fills,
rata que no té perills,
y una capa molt remona.
Esca que jamay s' encen,
per nem me diuhen la Paca,
y sempre duch una taca.
Vaja, ja he dit prou. ¿M' enten?

MEROLBOCONGOF.

TRENCA-CLOSCAS.

Vinaroz, Pajares, Bailen, Alcalá, Sevilla.

Posar aquests noms en columna de modo que llegits diagonalment digan lo nom d' un poble de Catalunya.

NINOT VESTIT.

LOGOGRIFO NUMERICH.

- 1 2 3 4 5 6—Una ciutat.
- 1 2 3 4 5—Un crim.
- 1 2 3 4—Una planta.
- 1 2 5—Lo qu' es lo govern.
- 1 2—Lo que tenen los homes y las donas.

GARRELL Y GARROFA.

CONVERSA.

- La Joana tè una noya.
- Ja ho sè y 's diu Antonia.
- No es vritat.
- En Pere m' ho ha dit...
- Dochs t' ha bèn armat.
- ¿Hdefonsa, pues?
- Tampoch.
- ¿Y pues, cóm se diu?
- Are ja ho hem dit y no vull repetirho.

C. LÓSEP.

GEROGLÍFICH.

N.º I A
Alella
C C C
I I

SANELUAB.

Undécima relacion de la suscripcion de LA CAMPANA DE GRACIA á favor de los obreros sin trabajo.

	Reales cénts.
Suma anterior.	771 75
Un Paquin y C.	17 »
Total.	788 75

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciudatans Pardalet, Pau Cornadó, Sirena, F. Suspeso, Pau Sala y Sicuterat.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu' envian los ciudatans Miranius, Pepet Lano, S. Foll, B. Manlleuhench, Ramonet, Noy Maco, E. Gavarró, Enriqueta Callis, Sanpatantum y Joan de l' Os.

Ciudadá J. G. Prats: Queda servit.—Pau Cornadó: Los epigramas son bònichs; pero ja 'ls coneixiam. ¿Los ha copiat? Siga franch: alguns altres treballs també estan bé; pero com que quí fá un castell fá un cove, estém escamats.—Pardalet: Insertarém lo qu' envia.—Fil fort: Idem un epigrama y una pregunta.—Cesant Petit: Mirarém de dirne alguna cosa la semana entrant.—C. Calonj: L' interés general de las noticias, y 'l poch espay que tenim no 'ns permaten complaure'l.—Eduart Novell: Gracias per la sèva remesa; está molt bé.—Dos felissos: Aprofita-rém alguns epigramas; la poesia que 'ns torna á remetre llegida detingudament, la trobém distocada.—S. Gomila: Esta bé; pero constili que som poch amants de polémicas, que acaban per cansar al públich.—Sirena: Publicarém un epigrama.—Saballs: Hi anirà un trenca-caps.—Eucas Prians: Idem un geroglífich.—A. J. C.: Idem quadrat de paraulas.—Nata, Mely Mató: Publicarém casi tot lo que 'ns envia.—M. P. y R. P.: Hi anirà un trenca-closcas.—Victor Soler: Gracias pèl sèu envio.—R. Sasac: Idem pèl sèu; pero si 'n lloch de polítics fos local ó literari podriam complaure'l més fàcilment en l' *Esquella*.—Sabonac: Publicarém un geroglífich.—Hostal Nou: Insertarém una conversa.—Eudal Sala: Publicarém un epitafi.—J. Juliá y Ventura: L' articlet revela bonas disposicions, y hasta refet podria aprof-tarse.

ANUNCIS.

PARIS-MURCIA.—Edició francesa publicada á favor dels inundats d' Espanya. Preu 3 rals la edició económica y 14 rals la de lujo.

PARIS-MURCIA.—Edición en español, dibujos, texto, autógrafos, iguales á la edición francesa.—Precio 8 rs. ejemplar.

MURCIA-PARIS.—Numero escrito por literatos españoles en muestra de agradecimiento á la caritativa Francia.—Precio 2 rs.

PARIS-MURCIA de *La Campana de Gracia*, per supuesto en catala. Parodia imitant lo publicat á Paris. Conté multitud de dibuixos y notables escrits.—Vat á cuartos la edició económica y 1 rai la de lujo.

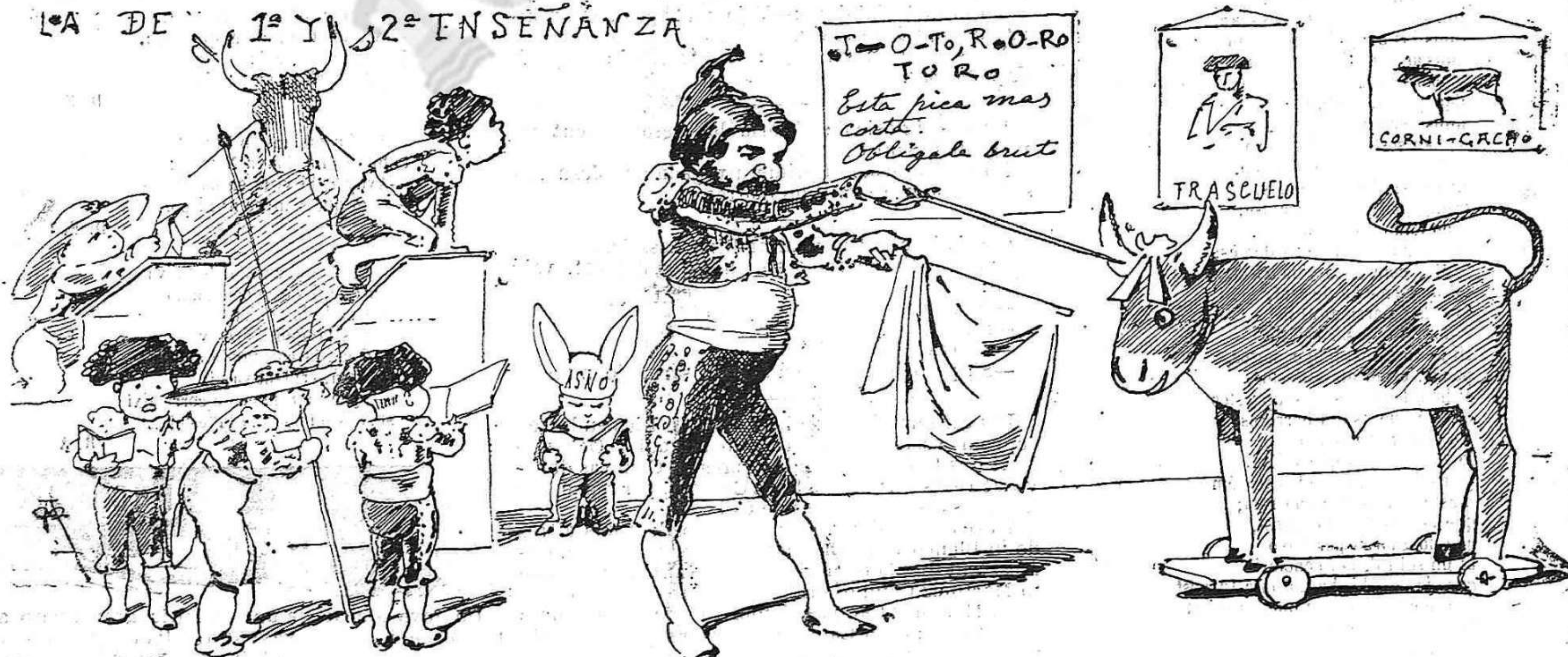
ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA PER 1880. Si vollén ferse un tip de riurer, comprintio que sols val 1 rai y conté escrits y poesias dels millors autors catalans humoristichs y multitud de dibuixos del senyó Apeles. Se venen en la libreria de Lopez, Rambla del Mitj, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

COSAS DE LA SENMANA

«Las secciones del Senado han autorizado una proposicion del Sr. Santana, pidiendo la creacion de dos escuelas de tauromaquia» (Telègrama del dia 24.)

¡Brindo por er Senao y por toa la conservaduría!!!